

brava el treball en blat, a un tant per quartera, i així feia el pa per la família durant tot l'any, prou que s'ho havia suat.

Quan el gra era net, era qüestió de mesurar-lo, i cap al sac. Si el pagès masover ho tenia a parceria calia fer les parts per a l'amo, i si quedava un escaig es guardava pel dia següent i a l'últim dia es partia amb un mesuró. Jo recordo que el meu pare fins i tot el partia amb l'embosta per no fer perdre res a l'amo. Encara faltava l'últim escarràs per entrar els sacs de blat o pujar-los al graner, que generalment era al sostre de més amunt de la casa, a les golfes. Hi havia cases, on l'era estava ben lluny i quan es pujava l'últim sac tothom deia, gràcies a Déu! Gairebé mai no es podien entrar els sacs a mitja tarda i poder fer beguda quan tot estava endreçat; més aviat es feia quan les dones la tenien a punt. Es menjava amb ganes perquè la feina era pesada, una amanida de ceba i tomàquet, patates a la cassola amb llonganissa de sang o bacallà i al darrera un bon tall de conill o xai, i ànec si era el darrer dia.

Com podeu pensar, aquestes descripcions de la minestra eren les dels anys quaranta en endavant, ja que si mirem enrera, la cosa seria molt diferent, excepte

per les cases fortes.

Hem de suposar també que el pagès, una vegada havia batut, se sentia alliberat d'un bon pes i no cal dir si l'anyada havia estat bona. Llavors entrava en una època relaxada, com vam indicar al començament d'aquest treball que voldria acabar fent referència a la manera de divertir-se del jovent de llavors en l'època estival, època bastant fluixa de folklore si exceptuem les festes majors que la majoria dels pobles celebren en els mesos d'agost i setembre. A Tavertet, a principis de segle, la feien el 24 de juliol, o situï per sant Jaume. Però com que s'esqueia a mig segar i tot sovint en aquest temps passaven pedregades deixant sense gra i sense aliment moltes famílies, es va arribar a la conclusió de canviar el dia de la festa, tot i que algú pensava que Déu els castigaria si treballaven el dia del patró d'Espanya. Van decidir de passar-la al 7 de setembre i fins fa poc així s'ha mantingut, però ara les circumstàncies han demanat que passés en diumenge, per tal que sigui més concorreguda i mentre durant uns anys fou el primer de setembre, ara és l'últim d'agost.

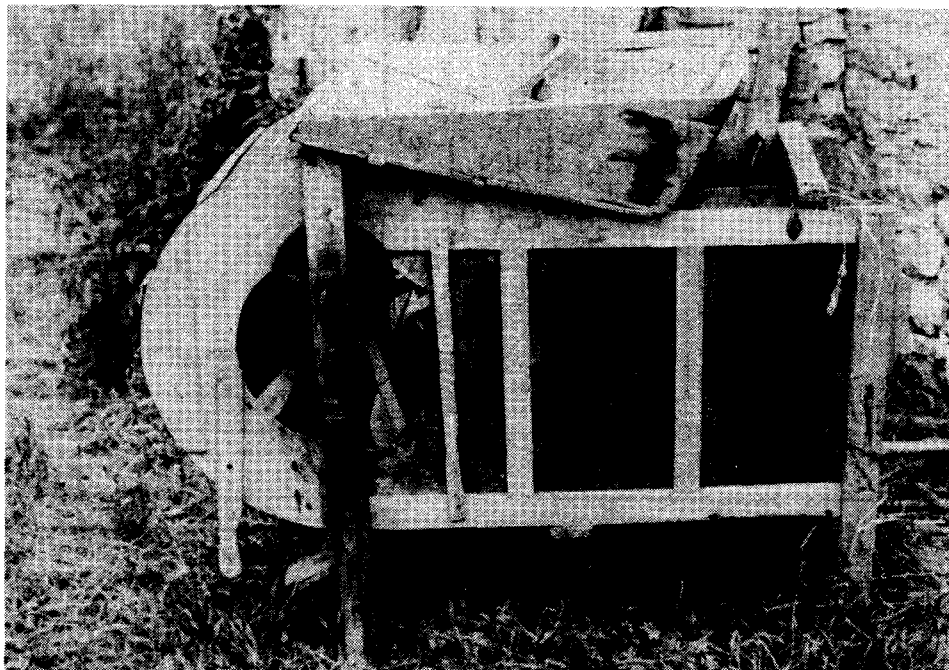
Les altres festes més concorregudes pel jovent de Tavertet eren les de l'Esquirol, Cantoni i Vilanova de Sau, que són els dies 15 i

16 d'agost. Sempre s'esqueien al mig del batre, cosa que feia que el jovent arribés de les ballades a la matinada i, ben carregats de son, de ballar i de caminar 1 o 2 hores, havien de parar les batudes i aguantar les suades, la pols i la son tot el dia. No faltava pas el valent que ho aguantava dues nits seguides, i alguns tres. Calia aprofitar-ho perquè els diumenges eren molt avorrits, ja que a causa de la feina del camp no es feien balls enlloc, exceptuat per la festa major. Tampoc no es podia anar a caçar, era veda, així, doncs el jovent es trobava i anaven a passeig, s'organitzava algun joc i es feia petar la xerrada. Com és lògic esperaven i aprofitaven els dies que hi havia ball a algun lloc per divertir-se més, ja que el ball era el que caracteritzava la diversió.

La gent gran que a l'hovernada solia anar a l'hostal a fer el truc o la manilla, en aquesta part d'estiu sempre tenien alguna cosa per fer a cas. Parofitaven per dinar una volta a tot el quintà i mirar les viandes, ja que els altres dies no hi havia temps, i també miraven quines eren les feines més urgents.

Fins aquí el cercle anyal de la vida de pagès.

Jordi Sanglas

Primitiva màquina de ventar.